

indsat paa Finantsloven. At det saa ikke lykkedes at faae den sat ind paa Finantsloven, hvor den oprindelig ikke hørte hjemme, vil dog fornødtvis ikke kunne svække den Betydning, som Finantsloven i det Hele har; det maa dog være indlysende for Enhver. Hvorvidt det nu vil være rigtigt at bevilge det Skib, her er Tale om, eller ikke, er jo naturligvis et Spørgsmaal, som Enhver maa afgjøre med sig selv. Er man imidlertid af den Mening, at det i og for sig er rigtigt at bevilge det, men at man af politiske Grunde ikke bør gjøre det, saa forekommer det mig, at man sætter de politiske Grunde over Hensynet til Fædrelandets Forsvar. Det er efter min Mening ikke patriotisk, hvis Nogen handler saaledes. Jeg vil ikke sige, at Nogen handler saaledes, men jeg vil dog sige, at det ikke blot forholder sig saaledes, som det blev fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Afd. Valgkreds (Fenger) nemlig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke havde udtalt sig ugunstlig om denne Sag, da den forrige Gang var til Forhandling, her i Thinget, men det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har paa andet Sted endog erklæret, at det under andre Forhold vilde være rigtigt at gaa ind paa det Forlangende, som her stilles. Det vil det ærede Medlem ikke kunne negte, at han har erklæret i Finantsudvalget:

Formanden: I Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem, der strøfede Noget, som er bragt paa Bane tidligere, vil jeg een Gang for alle indprente ærede Medlemmer, hvad De uden Tvivl ville være enige i, nemlig, at Politikk er Hensyntagen til Fædrelandets Vel, og Hensynet til Fædrelandets Vel er et politisk Hensyn; en Modfæstning der imellem er indbildt.

Berg: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Det ærede Medlem har allerede to Gange havt Ordet, men hvis Thinget der til gives sit Samtykke, vil det ærede Medlem kunne faae Ordet.

Berg: Saa fravalder jeg min Begjering.

Kofod: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig, ovenfor det ærede Medlem, som nu vilde have havt Ordet for tredje Gang. Han gjorde i sit første Foredrag en Bemærkning om, at han dert, at Ministeriet ikke havde sat sin Tilværelse, om jeg saa maa sige, ind paa dette Lovforslag, savnede Indtrykket af Alvor med Hensyn til Forslaget og dets Gjennemførelse. Det ærede Medlem er naturligvis for lidt Soldat til at opfatte, hvad jeg vil sige, og det er dette, at ligesaa vist som en tapper Kriger uforfærdet skal sætte sit Liv i Bode, hvor han tror at kunne gjøre nogen Gavn derved til Fædrelandets Forsvar, lige

saa vist har han den Pligt imod Fædrelandet ikke unødigt at sætte sit Liv paa Spil — det er netop Sagen — og endnu mere er det Pligt for ham ikke at sætte det paa Spil ved et Foretagende, som maasse kunde bringe Ulykke over hans Fædreland. Sæt nu, at Ministeriet havde den ingensunde ugrundede Formodning eller Mening, at det vilde være skadeligt for Fædrelandet at rømme Pladsen for magtlystne Personer — jeg sætter det —, saa var det en Svigtning af Fædrelandets velforstaaede Interesse, om Ministeriet i Utide fatte sit Liv paa Spil. Dette haaber jeg, vil være let forstaaeligt. Man kan ikke ubetinget sige, at naar Ministeriet ikke stemte til enhver Tid vil slutte sig til et Flextals Mening eller ogsaa gaa sin Vej, da savner det den fornødne Alvor med Hensyn til de Forslag, som det fremkommer med. Dette var den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre. Den anden er meget kortere; den angaar Landsthingets mulige Benyttelse af sin utvivilsomme Net til at negte Finantsloven. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) troede, at det laa meget fjernere for Landsthinget at negte Finantsloven end for Folkethinget. Saaledes er det — det indrømmer jeg — for Dieblisset under de nærværende Forhold. Saa længe man har en Regjering, som Landsthinget er tilfreds med — og det har jo med Hensyn til det nærværende Ministerium erklæret, at det kan arbejde med det — er Muligheden for en Negtelse af Finantsloven naturligvis betydelig fjernere for Landsthinget end for Folkethinget; men hvis Ministeriet fulgte dette Raad, der gjentagne Gange har lydt til det, at det skulde sætte sit Liv ind, og hvis saa denne Indsats kom det dyrt at staa, saa at det blev afløst af dem, som omkom det, saa kunde det gjerne være, at Landsthinget ikke vilde være saa fjent fra at negte det nuværende Ministeriums Efterfølgere Finantsloven. Dette maa vi hævde som en i vor Forsatning liggende Grundfæstning. Jeg behøver ikke at tilføje, at jeg naturligvis ingen Mistjendelse har af de Herrers Fædrelandsind, men jeg tror dog, uden at fortale mig imod, hvad der blev lagt os paa Sinde af den høitærede Formand, at turde sige, at man kan opfatte Hensynet til Fædrelandet saaledes, at man mener, at Fædrelandet er bedst tjent med En selv og Ons Meningsfæller — dette er netop Sagen —, og i saa Tilfælde ser man i sine egne Meninger, i sine egne Opfattelser, i sine egne Synsmaader Noget, der aldeles falder sammen med Fædrelandets sande Lær. Det er et saadant Hensyn, der mere eller mindre gjør sig gjældende, naar der er Spørgsmaal om at stemme af politiske Grunde. Men der er ikke nogen Berettigelse deri, og jeg skulde tage meget feil, om ikke den ærede Drøfter for Finantsudvalget ved dette Spørgsmaals Behandling under Finantslovens 3die Behandling udtrykkelig sagde, at det var mindre selve denne Bevilling, han havde Noget imod, det var ikke saa meget Hensynet til denne Skibsbygning, som